

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

ODISEEA ZBORULUI

Conf. univ. dr. Comandor (r) Ștefan POPA

Minunată odisee...

Cum a început?

„ - Am să zbor! - spuse omida.

Toți au râs, cu excepția fluturilor.”

Pot visele omului să hrănească, în adevăr, lumea noastră și alte atâtea și atâtea nebănuite lumi? Zborul este visul de aur al ființei umane, fiind, în același timp, mit, legendă, dar și realitate. Este cu puțință să trăiască cineva în văzduhul incantatoriu al cerului, chiar și preț de câteva clipe sau ore, să se bucure de inefabila creație a divinului și, apoi să revină în lumea noastră, la cele cotidiene ale vieții? Și dacă una dintre lumi se prăbușește, până departe, departe, cealaltă îi va lua locul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Un pilot poate să-și dea lui însuși viață, iar și iar, fără oprire, răsfoind fețele cerului ca și cum ai răsfoi cu degetele o carte anume scrisă pentru el, parcă în umbra vie a genurilor albastre. Și să știți că odiseea aceasta minunată nu s-a petrecut în visul sau în închipuirea cuiva, ci aieveja, când toate visele și toate închipuirile sunt mai adevărate decât orice.

Prorocul Isaia se folosește de zborul

vulturilor pentru a ilustra inefabila frumusețe a acestuia. **„Păsările se întorc la cuiburile lor, asemănându-se cu avioanele care aterizează pe aerodromuri.”**

Prorocul Ilie s-a înălțat în văzduh, într-un car de foc tras de cai care scoteau foc pe nări...

Icar în căderea lui liberă, cu o imensă bucurie în inimă, a strigat din adâncul sufletului: „Am văzut cerul!”

Aurel Vlaicu, copil fiind a văzut un vultur zburând și cu o mare bucurie a strigat: „Eu am să zbor!”

Antoine de Saint Exupery a spus că pilotul devine tot una cu cerul și că „pământul de sub avion devine veșnicie, iar căderea în gol este de fapt înălțarea.”

Un cosmonaut a fost atât de impresionat de Creatorul universului, încât a rămas mut de uimire: „Există Dumnezeu!”

Doru Davidovici a lăsat un fel de testament: „În zborul tău, nu contează la ce înălțimi ai ajuns, ci ceea ce a rămas înăuntrul sufletului tău.”

Dumitru Berbunșchi a asemănat pasiunea, focul viu pentru zbor cu o „lumânare, care arde și produce lumină numai când este aprinsă.”

Constantin Brâncuși, întrebând de ce a iubit așa de mult zborul și de ce a sculptat atâtea păsări, el a răspuns: „Nu am sculptat păsări, ci eu am creat zboruri.”

Odată, demult, tare demult, cineva a întrebat: „Toate zborurile sunt la fel?”

- Nu-nu-nu, fiecare zbor este unic.
- Atunci ce este de făcut?
- Nimic, nimic, nimic...

Așadar, nicio asemănare cu realitatea nu este pur întâmplătoare.

